

על מה יש לשים לב בהכשרת המורים והמורות

גדי ראונר / 26 במרץ 2018

1. כל עוד מרבית בתי הספר העל-יסודיים מתפקדים במסגרת הכללים של החינוך המנרמל, אני סבור כי השדרה המרכזית בעבודת מכשירי המורים והמורות להוראת היסטוריה ואזרחות צריכה להיות עצם עבודתו החינוכית של המורה בתוך כיתתו עם התלמידים.
2. השאיפה היא ליצור מצבי הוראה מצמיחים במסגרת השגרה המשמימה של שיעורים פרונטאליים מכווני הצלחה בבגרות.
3. ולכן טוב להיות ספק כלים ומעורר שאלות, רצוי להיות פותח דלתות והזדמנויות לגדילה ולצמיחה של המורה לעתיד.
4. מבין הכלים השונים, אחד מהם יכול להיות ביטוי של אקטיביזם חינוכי (הנרי ג'רו) והוא קשור לפעולה של ערעור ויצירת מודעות פוליטית. ומכאן החשיבות שבשיעור תהה נוכחת שאלה פורייה, מערערת ומנחה שתובילה לדיון מסכם (יורם הרפז).
5. לעת עתה נראה כי הנחייה-פרקטית-סדנתית שמחברת בין התיאוריה לבין המעשה החינוכי (כפי שהצלחנו לעשות בשנים אחרונות בקורסי תכנון לימודים) היא מתכונת מוצלחת למפגשים פוריים.
6. להבנתי יש לראות מרכיבים נוספים של עבודת המורה כגון, עבודה פרטנית, הקשר עם ההורים ועם המערכת, ההשתתפות ביוזמות ובמיזמים וכו', כאל תוספות חשובות בחיי המורה. אולם לא כאל שדרה מרכזית או יסוד מארגן של ההכשרה.
7. ספינת ההכשרה אינה יכולה להתפרס על כל ההיבטים של העולם המקצועי של המורה. ולכן טוב שיש ריבוי הדגשים ויוזמות.